

Chương 640: Scarlett (2) - Lâm Ngụy?

(Số từ: 2947)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:23 PM 07/12/2023

Anna bảo cô rời đi mà không nói gì, nhưng không có ai có thể đơn giản quay trở lại từ chiến trường mà không có lý do.

Trừ khi có người bị thương nặng như Ludwig, nếu không họ không thể được phép rời đi. Việc buộc phải rời đi đương nhiên sẽ dẫn đến tội đào ngũ.

Anna chỉ nói với Scarlett rằng cô không nên đến đây nếu không đưa ra lời giải thích thích đáng.

May mắn thay, Scarlett biết rất rõ rằng Anna, dù có mặt u ám và đen tối, nhưng không phải là người có nhân cách xấu.

Không thể nào Anna lại nói những điều như vậy mà không có lý do.

Vì vậy, Scarlett đã nói chuyện với thầy của cô, ông Mustrang, người phụ trách việc giáo dục của cô và hiện đang giữ chức sĩ quan quân đội của cô.

Cô cho biết mình quá mệt mỏi và dần vật, đến mức muốn từ bỏ tất cả.

Cô yêu cầu được gửi đến Temple.

Cô nói rằng cô cảm thấy như mình sẽ gây ra đại nạn nếu ở lại chiến trường lâu hơn, giống như một quả bom sẽ chỉ phát nổ giữa quân đội.

Scarlett chưa bao giờ đề cập đến lý do Anna nói những điều như vậy.

Cô tin rằng chắc chắn phải có lý do nào đó Anna mới bảo cô đừng nói với Christina.

Chắc chắn phải có lý do cho cái nhìn tuyệt vọng trong mắt Anna.

Tất nhiên, ông Mustrang không khỏi sửng sốt.

Scarlett, vốn đang âm thầm thực hiện nhiệm vụ của mình mà không hề phàn nàn, đột nhiên nói rằng cô mệt mỏi và muốn được đưa về Temple. Tự nhiên ông thấy ngạc nhiên.

Nó giống như chơi Hooky.

Một người lính yêu cầu được về nhà giữa lúc đang có chiến tranh—điều đó sẽ xảy ra như thế nào? Trên thực tế, có vô số người lính đã khơi dậy những cảm xúc như vậy.

Và nếu tất cả họ có thể trở về nhà như họ mong muốn, liên minh sẽ không còn tồn tại.

Trong khi một số người có thể muốn ở lại vì những bữa ăn do quân đội cung cấp, thì những người từng trải qua nỗi sợ chết sẽ tự nhiên muốn từ bỏ mọi thứ.

Đó là lý do vì sao Scarlett không thể cứ đòi về nhà mà không có lý do.

Nhưng điều quan trọng là Scarlett không phải là một sinh viên bình thường.

Là thành viên của Royal Class Temple, cô đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm hơn những người lính bình thường.

Và ông Mustrang đã hiểu lầm Scarlett.

Ông cho rằng dù cho đến thời điểm này cô vẫn âm thầm làm tốt, nhưng cô vẫn phải chịu gánh nặng và vất vả như bao người khác.

Ông đoán rằng, dù cô không nói ra nhưng trái tim cô đã đau đến mức cuối cùng cũng bộc phát ra như thế này.

"Được rồi, Scarlett, cô đã trải qua rất nhiều chuyện, tôi sẽ thay mặt cô nói chuyện với cấp trên. Sau tất cả những gì cô đã làm, cô có thể về Temple nghỉ ngơi. Việc còn lại hãy để những người

khác lo. Đừng cảm thấy tội lỗi. Cô đã làm đủ rồi. Cô đã trải qua rất nhiều rồi.”

“Sensei...”

Đó là lý do tại sao ông Mustrang an ủi Scarlett bằng những lời như vậy.

Dù có lý do chính đáng nhưng cô không thể nói ra. Vì vậy, đáp lại yêu cầu trở về có vẻ trẻ con của cô, ông Mustrang đã ôm cô thật nồng nhiệt. Trong vòng tay ông, Scarlett không kìm được nước mắt.

Cuối cùng...

Scarlett đã có thể quay trở lại Thủ đô Đế quốc thông qua Diễm dịch chuyển mà không đưa ra lời giải thích thích đáng.

Vì thế, cô thậm chí không thể nói lời tạm biệt đảng hoàng với bạn bè của mình.

Chỉ có lời của Anna.

Những lời của cô ấy bảo cô nhanh chóng rời đi mà không nói bất cứ điều gì.

Cô tin rằng phải có một ý nghĩa đằng sau những từ đó.

Thông thường, sự trở lại của một người lính từ quân đội sẽ không phải là một sự kiện quan trọng như vậy.

Tuy nhiên, trong Royal Class, nơi mà số lượng nói chung là nhỏ, sự vắng mặt đột ngột của một người nào đó không thể không được chú ý.

Vì vậy, không thể tránh khỏi một số xáo trộn khi Scarlett, người đã thực hiện tốt nhiệm vụ của mình cho đến nay và dường như không có vấn đề gì, lại rời đi mà không nói một lời hay chào hỏi.

Đoàn hành quân tạm dừng lại để nghỉ ăn.

"Scarlett trở về sao? Đột nhiên thế?"

Lanian Sesor, đang ăn một chiếc bánh cứng, nghiêng đầu khi nghe tin từ Kono Lint.

"Cậu ấy không có ở đây, vì vậy tôi nghĩ đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng hóa ra cậu ấy đã trở về."

Kono Lint, người tò mò quan sát mọi thứ xảy ra xung quanh mình mà không có nhiều ý nghĩa, là người đầu tiên nhận thấy sự vắng mặt của Scarlett.

"Có chuyện gì sao?"

"Chà, tôi không biết. Cậu ấy không nói nhiều, vì vậy có lẽ cậu ấy đã giữ mọi chuyện trong lòng."

Erich, người không bao giờ có mối quan hệ tốt đẹp với Scarlett do những mối hận thù trong quá khứ, cũng có vẻ không hài lòng.

Cả hai đã vượt qua quá nhiều ranh giới để thảo luận về quá khứ dằn vặt của họ. Cả hai đều đã trở thành những con người rất khác so với chính họ trong quá khứ.

Tuy nhiên, cảm giác tội lỗi và mối hận thù kéo dài không đơn giản biến mất.

Erich ăn miếng bánh cứng của mình với vẻ mặt nghiêm nghị khi nghe tin Scarlett trở về.

Vì là thời gian nghỉ ngơi trong lúc hành quân nên phải ăn đồ bảo quản trong bivouac không có nhà ăn nên mọi người tùm tùm lại, ngồi sát nhau.

"Tôi nghĩ cậu ấy trông có vẻ ốm yếu, nhưng nếu ngay cả các linh mục cũng khó chữa trị cho cậu ấy, thì có nghiêm trọng lắm không? Ngay cả cậu ấy phải quay trở lại Vương đô..."

Christina nhớ lại bộ dạng nhợt nhạt của Scarlett mới hôm qua và thở dài.

Nếu ngay cả Thần lực của các linh mục cũng không thể chữa lành vết thương cho cô ấy, thì việc Scarlett phải ra đi cũng là điều dễ hiểu.

Anna im lặng, lặng lẽ ăn bánh mì mà không thêm thắt hay đóng góp gì vào cuộc trò chuyện.

Rốt cuộc, không còn lại nhiều người nữa.

Ludwig và Ellen đã dùng bữa riêng được một lúc rồi, không có mặt tại bàn ăn.

Gần đây Heinrich di chuyển thường xuyên hơn cùng với quân đội Kernstadt.

Trong trường hợp của Evia, cô ấy đang làm người đưa tin cho sở chỉ huy nên khó nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy hơn những người khác.

Vì vậy, gần như toàn bộ sinh viên năm hai của Royal Class đều đã vắng mặt.

Tất cả những gì còn lại là Louis, Anna, Christina, Adelia, Kono Lint, Erich, Cayer, Cliffman và Lanian Sesor.

Hai mươi hai học sinh từng gộp Class A và Class B giờ đã giảm xuống con số nhỏ bé này.

“Cậu ấy bị bệnh sao?” Lint hỏi.

Christina gật đầu.

“Trông không có gì nghiêm trọng nên tôi cho cậu ấy uống thuốc bổ, nhưng chắc là không có tác dụng phải không?”

Anna cố gắng làm Scarlett im lặng.

Và quả thực, Scarlett đã làm theo những chỉ dẫn khó hiểu của Anna đến tận từng chữ.

Thật không may, Scarlett chỉ nói về con Golem của Công tước chứ không nói về người đã đưa cô đến trại của Công tước.

"Hừm? Có lẽ không phải vì cậu ấy bị bệnh đâu. Các cậu không cần phải lo lắng về điều đó đâu."

Anna không biết rằng cô cũng sẽ phải bịt miệng Adelia để giữ bí mật.

Trước lời nhận xét đột ngột của Adelia, đôi mắt Anna mở to. Anna nhìn Adelia với ánh mắt tuyệt vọng.

Nhưng không lời nào có thể nói được chỉ qua đôi mắt của cô.

“Nếu không phải vì cậu ấy bị bệnh thì là gì?”

"À, sự thật là..."

Anna chỉ có thể cắn môi nhìn Adelia mở miệng nói.

Sau khi Adelia giải thích xong mọi chuyện, đôi mắt của Christina mở to vì sốc.

Những người khác chia sẻ sự ngạc nhiên của cô.

Sức mạnh [Miễn Dịch] của Scarlett có thể vô hiệu hóa các sức mạnh khác.

Khi nhận ra rằng có thể Scarlett đã vô tình vô hiệu hóa Titan, mọi người không khỏi sửng sốt.

Một sức mạnh có khả năng gây nguy hiểm hơn cho các đồng minh của họ.

Tất cả mọi người đều ngây ngốc gật đầu, không thể phản bác lời tuyên bố của Adelia khiến Scarlett phải vội vàng rút lui.

"Đó là lý do tại sao tôi tham gia cuộc điều hành ngày hôm nay để xem Scarlett có thực sự trở lại hay không."

Mọi người đều chấp nhận lời giải thích này.

Chẳng trách được nếu đó là lý do, còn hơn là cô ấy bị thương.

Louis cũng lắng nghe câu chuyện với vẻ mặt mệt mỏi.

Tuy nhiên, phản ứng của Christina hơi khác.

"Ah tôi hiểu rồi...?"

Như thể cô đã phát hiện ra điều gì đó.

Như thể cô đã xác nhận điều gì đó.

Adelia không biết nó là gì, nhưng ánh mắt của Christina đủ để khiến cô rùng mình.

Với một nụ cười đầy ý nghĩa, Christina rời mắt khỏi Adelia.

Ở cuối cái nhìn của cô ấy là Anna.

"Tôi tự hỏi cuộc nói chuyện bí mật là về cái gì..."

Đôi mắt Anna rũ xuống, run rẩy. Louis Ancton cũng ngây người nhìn cô.

"Nói chuyện bí mật? Đó là cái gì?"

Trước câu hỏi của Adelia, Christina mỉm cười.

"Không. Nó chẳng có gì cả."

"..."

Adelia cảm thấy bất an một cách kỳ lạ trước thái độ của Christina, nhưng cô không thể xác định được nguồn gốc của nó.

—Một lúc sau.

Ngay trước khi quân đội lên đường, Christina ngồi trên một tảng đá.

Louis không nói nên lời trong tình huống này, còn Anna thì đứng trước mặt Christina.

“Christina, không phải thế đâu...”

"Như thế nào?"

Christina nghiêng đầu.

“Cậu cố tình che giấu sự thật chúng ta nên biết?”

Trước những lời của Christina, Anna không thể nói gì để đáp lại.

“Cậu có nghĩ là tôi sẽ làm điều gì tồi tệ với Scarlett nếu tôi biết không? Vì vậy, cậu chỉ run lên vì thế thôi sao?”

Anna càng rùng mình hơn trước những lời thách thức của Christina. Christina đứng dậy khỏi tảng đá và đến gần Anna, người đang cúi đầu.

Đứng trước Anna đang cúi đầu, Christina cúi xuống hơn nữa để bắt gặp ánh mắt đang nhìn xuống của Anna một cách mạnh mẽ.

"Tôi không thể không nghĩ rằng cậu đang đối xử với tôi như một kẻ điên rồ, nhưng cậu biết tôi không tự mình làm tất cả những điều này, phải không?"

Nhìn Anna nhắm chặt mắt, Christina thì thầm.

"Tôi không biết liệu người đã làm những điều điên rồ rồi phát điên mới là lạ, hay là người đã làm những điều điên rồ và giả vờ như họ chẳng làm gì cả. Anna."

Họ đã cùng nhau tạo ra kẻ Bất diệt.

Quyết định chung tay với Black Order cũng là một quyết định chung.

“Cậu sẽ không nói rằng mình muốn dừng lại ngay bây giờ, phải không? Cậu sẽ không nói rằng cậu muốn bỏ cuộc sau khi đã đi xa đến thế này...?”

"..."

"Tại sao gần đây cậu lại giả vờ như mình không liên quan gì đến chuyện này nhỉ...?"

"Tôi... Christina..."

"Đó không phải là điều tồi tệ nhất sao...?"

Khi Anna dường như sắp khóc, Louis kéo cô về phía mình và tránh xa Christina.

"Đủ rồi. Anna hẳn là... cũng có lý do."

"Tại sao, cậu có nghĩ rằng tôi sẽ cố làm hại Scarlett nếu tôi phát hiện ra chuyện này không? Bởi vì Scarlett có thể vô hiệu hóa kẻ Bất diệt?"

Sự giận dữ, ác ý và điên cuồng trong đôi mắt đó khiến Louis cảm thấy như trái tim mình sẽ lỡ nhịp chỉ cần nhìn thấy chúng.

"Christina, ý tôi không phải vậy."

"..."

"Bình tĩnh. Chúng ta cần bình tĩnh."

Trước lời nói nghiêm túc và kiểm chế của Louis, Christina nghiêng răng.

Như đang cố gắng kìm nén điều gì đó.

Như thể đang ép xuống một thứ gì đó không thể ấn xuống được.

Sau một lúc ngấn ngủi, Christina thở ra như muốn nhổ ra.

"...Được thôi, có lẽ tôi đã hơi quá lời. Tôi xin lỗi."

"Tôi xin lỗi, Christina. Tôi chỉ... tôi nghĩ sẽ rất tệ nếu có nhiều người phát hiện ra..."

Tuy nhiên, Anna đã nhấn mạnh rằng Christina không bao giờ được tìm hiểu về Scarlett.

Biết mình đang nói dối, Anna không khỏi run lên đầu ngón tay.

"Tôi không muốn làm tổn thương Scarlett. Tôi không đời nào làm điều đó. Sẽ thật vô nghĩa nếu tôi làm điều này nếu tôi làm tổn thương Scarlett trong quá trình đó. Nếu tôi làm tổn thương bạn mình thì điều đó là không thể. Điều đó thật vô lý. Tất nhiên rồi."

Đó là vì cô ấy có thể cứu được bạn mình.

Chính với suy nghĩ đó mà cô đã đảm nhận những nhiệm vụ này.

Nếu cuối cùng cô ấy làm tổn thương bạn mình vì bị cuốn vào nhiệm vụ, thì chẳng khác nào chối bỏ mọi thứ.

Trước những lời lẽ có lý của Christina, cuối cùng Anna bắt đầu run và khóc.

"Tôi xin lỗi, tôi đã rất sợ hãi... Tôi chỉ rất, rất sợ hãi và lo lắng..."

Christina cẩn thận đến gần Anna và bắt đầu an ủi cô.

"Tôi biết. Tôi biết mình đã mất đi một chút. Không, không một chút, khá nhiều. Tôi thừa nhận điều đó. Tôi thừa nhận. Tôi cũng không nghĩ mình tỉnh táo. Tất nhiên, không có gì lạ khi cậu rất lo lắng. Đó là điều không thể tránh khỏi. Ừm. Ừm."

"Khụt... Hức... Ugh..."

"Tôi thừa nhận điều đó. Tôi chắc chắn là một người yếu đuối. Không mạnh mẽ như cậu, người đã trải qua tất cả những điều này vẫn có thể suy nghĩ chín chắn. Tôi yếu đuối... Chính vì tôi yếu đuối nên tôi mới trở nên như thế này."

Rằng cô ấy đã phát điên vì cô ấy yếu đuối.

Christina biết Louis và Anna mạnh hơn cô, đó là lý do tại sao họ vẫn có thể lý trí.

Cô suy sụp vì cô yếu đuối.

Cô phát điên vì quá yếu đuối.

Những gì người khác có thể chịu đựng được lại là điều cô không thể chịu đựng được.

Sự thật mà người khác có thể chấp nhận lại là điều mà cô không thể.

Tuy nhiên, điên không nhất thiết có nghĩa là phi lý.

"Nhưng... Cậu biết đấy. Có những kẻ phản bội trong Liên minh."

"..."

"..."

"Đã vài tháng kể từ khi Thánh Hiệp Sĩ Đoàn đổi phe. Chẳng phải bên kia cũng đổi phe sao? Điều đó quá lạc quan."

Thông qua Ludwig, họ biết rằng Ngũ Đại Thần Giáo đã trở thành của Ma Vương.

Tại thời điểm này, vài tháng sau, Ma vương sẽ tăng số lượng kẻ phản bội.

Có lẽ một phần ba.

Có lẽ một nửa.

Hoặc có thể là tất cả mọi người ngoại trừ họ.

Có thể họ đã trở thành kẻ thù.

"Chúng ta có thể không phải là những người duy nhất biết về sức mạnh của Scarlett. Chắc chắn sẽ có những người cố gắng sử dụng Scarlett bằng cách nào đó. Và Ma Vương đã biết về khả năng của Scarlett ngay từ đầu."

Thực tế là khả năng của Scarlett có thể được sử dụng theo cách đó.

Ngay từ đầu, Reinhardt đã biết về khả năng của Scarlett.

Nhưng nếu họ phát hiện ra rằng sức mạnh của cô ấy có thể vô hiệu hóa kẻ Bất tử giống như cách nó vô hiệu hóa lũ Golem thì sao?

"Tôi không muốn làm Scarlett bị thương."

"..."

"Chúng ta phải bảo vệ Scarlett."

Ma vương sẽ cố gắng sử dụng Scarlett.

Vì vậy, họ phải bảo vệ cô ấy.

"Đó là lý do tại sao tôi tức giận. Không phải vì tôi ghét cậu."

Anna cố lau nước mắt và ngược nhìn vào mắt Christina.

Đề xin lỗi vì đã không nói cho cô ấy biết một sự thật quan trọng vì họ phải bảo vệ Scarlett.

"Cậu hiểu cảm giác của tôi ... phải không?"

Tuy nhiên, trong đôi mắt đó, thật khó để nói rằng điều đó xuất phát từ sự quan tâm dành cho một người bạn.

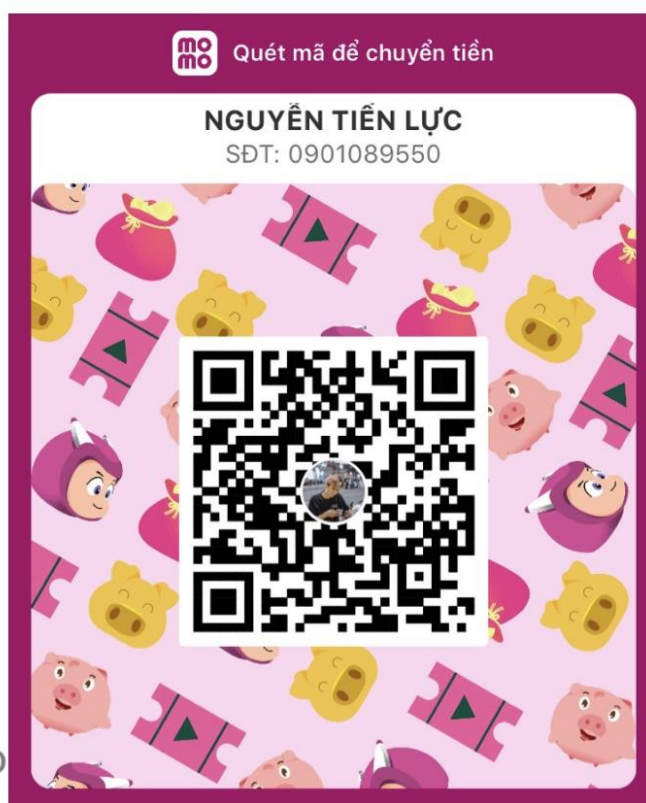
Chúng quá tối và để lộ những bóng đen đáng ngại.

<Trans Note>

Reinhardt sẽ làm gì đây?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading